

המהרהר אחרי רבו וכו', וזפרט אחרי רבן של כל ישראל מרבע"ה, ועמה כשנדמה להם ג"כ שהם בצחי' לפני ד', אמר להם משה אותו היצה"ר מעצירו ^{מלצבכס} מלצבכס, ואל תעשו עוד כזאת להלך בגדולות וזנפלאות, רק את הדבר אשר לו' ד' תעשו, אף אם לא תדעו שום טעם, רק מחמת ההכרח לקיים גזירת הצו"ה ומחמת אמונת ה', כי מי שמאמין בד' יודע עד כמה הגדיל חסדו ה' שהורשה לנו לקיים מצותיו, ולא שיחקור וידרוש אחרי טעמי המצות, כי לא צאלה חפץ ה', וכמו"ש דהע"ה (תהלים קי"ט) ממשפטין לא סרתי כי אתה הורתני, ר"ל יען שאתה הוא המצוה המצוה, ואף אם לא נדע טעמה, כי מחויבים אנחנו לקיים מצותיך, וכמאמר הרבי מ'צ'וב'צ'ין זללה"ה על מאמר חז"ל (ר"ה ט"ז) למה תוקעין רחמנא אמר תקעו, ר"ל שאנחנו עושים המצות מחמת צווי הצוית"ש אף אם לא נדע הטעם ולא נרגיש אור ונעימות המצוה. וכוונות והשגות ויחודים הם המה רק לגדולי הדור. וזה הוא הצרכה אשר צריך להם משה ואהרן כמש"נ ויאלו ויצרכו את העם, ופירש"י ז"ל אמרו ויהי נועם ד' אלקיננו עלינו יה"ר שתשרה שכינה בצמעשי ידיכם, היינו נועם היא נעימו דנפיק מעלמא דאתי, כמו"ש הזוה"ק (פ' מקץ קל"ז ע"ב), וזינה הוא צסוד עלמא דאתי כנודע, והיינו הרגשת נעימות ומתיקות התצוננות המצוה הוא רק עלינו, וכנודע דברי הזוה"ק (ח"ג נ"ג) משה ואהרן הם שושבינא דמלכא ושושבינא דמטרוניתא. ויהי רצון שתשרה שכינה בצמעשי ידיכם היינו עפ"י הזוה"ק (סוף פ' יתרו) מעשה ידינו כוננה עלינו דהא לית בר נש חכים לשואה רעותא ולצא לתקנא כולא ויעצד עוצדא דמצוה, ע"ד אלי ללותא דא, אע"ג דלית אן ידעין לשואה רעותא אלא עוצדא בלחודוי ומעשי ידינו כוננה עלינו וכו', וזה יהי רצון שתשרה שכינה בצמעשי ידיכם

בליצנו נקודת אמת ויזכינו להרגיש נועם קדושת ש"ק בצמח ונדע שהכל הוא מתנה מאתו ית"ש וצאורו נראה אור:

[ב] ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ד', ויאמר משה זה הדבר אשר לו' ד' תעשו וירא אליכם כבוד ד'. ועיין באוה"ח הק' שכתב צריך לדעת מה הוא הדבר שכ' זה הדבר, ועוד צמה שדקדק הכתוב לומר לפני ד' ולא אמר לפני אלה מועד, והציא הילקוט והוא מחו"כ וכ"ה בחרגוס יונתן וז"ל זה הדבר אמר להם משה לישראל אותו היצה"ר מעצירו מלצבכס ותהיו כולכם צענה אחת וציראה אחת:

1234567

והענין הוא דנודע לפני ד' הוא מדרגה גבוה מעל גבוה, מדריגת כוה"ג ציוהכ"פ, וכש"נ (ויקרא ט"ו) לפני ד' חטהרו, והיינו למעלה מהשגת הדעת ושכל האנושי, וחסחו"ל (יומא ס"ו) מפורש יוצא מפי כוה"ג, ולא אמרו יצא והיינו שיצא מעצמו ממילא בצחי' לפני ד', ואנשי דור המדבר לאחר השגות הגדולות שהשיגו צליחת מצרים, ואח"כ בקריעת ים סוף, ובקבלת התורה, ויקרבו כל העדה היינו שנעשו מקורבים להקצ"ה, ויעמדו לפני ד' צדציקות נפלא, ונגמר צדעתם שלפי השגתם והכנתם ראויים המה שתשרה שכינה עליהם. וסיבה לזה הי' ע"י חסרון אמונה, וכמו"ש אדומי"ד הזקן מווארקא זללה"ה שטיקר חטא העגל נלמח מחסרון אמונה, שהדור דעה דימו צנפסם שהכינו את עצמם צהכנה דרצה וצערך השלימות להיות כסא להשראת השכינה, כמו שהנציח הי' מכין א"ע לקבל הנצואה, וכאשר נחסר להם זמן מה רבי האמיתי מרבע"ה שלמד תורה בקדושת הש"י לא חלו החסרון צעמם רק צמשה רצינו ע"ה, ואמרו כי זה משה האיש לא ידענו מה הי' לו, והיו מהרהרים אחרי רבם, עד שהיו צאים עי"ז להחטא העגל, וכמושחו"ל (סנהד' ק"י) כל

הפייטן (במוסף של ר"ה) "עצמו" אמונה, ואמונה נקרא אחת, כמאמר ז"ל (מכות כ"ד) צא חזקוק והעמידן על אחת, לדיק באמונתו יחי, והענין הוא כי צעניי חקירת ה' א"א שיהיו כולם אחת, כי ודאי יש אנשים אנשי לורה שיודעים ידיעת ה' באורח פרטיי, ומקיים מצות ידיעת ה', וכש"נ (דברים ד') וידעת היום וגו' כי ה' הוא אלוקים בשמים ממעל וגו', וכא"א לפי דעתו ושכלו שחנן לו הקב"ה, אבל צעניי אמונה הכל שוים, וכא"א צריך להאמין באמונה פשוטה באחדות הבורא ב"ה שהוא יחיד ומיוחד וממלא כל הנמצאים, וזה הוא "צענה" אחת, כי עיקר הוא אמונה פשוטה, ומי לנו גדול **מדהבעש"ב** הקדוש, שאמר קודם פטירתו אני מניח כל השגות שהשגתי, [איך צין אנער אין גליצ], בצחינת פתי יאמין לכל דבר, כמו"ש חז"ל (שמו"ר ג' א') ויאמר אנכי אלוקי אביך הה"ד פתי יאמין לכל דבר וצערביא קורין לנער פתיא. וצדצרינו מוצן דברי המדרש שאמר אנכי אלוקי אביך הה"ד פתי יאמין, כי נודע מה שאנו אומרים אלוקינו ואלוקי אבותינו, הוא מצד השגתינו וידיעתינו, "אלוקי" אבותינו הוא רק דרך קבלה, שאבותינו ספרו לנו רוממות ה' ואנו מאמינים בזה, וז"ש המדרש אלוקי אביך הה"ד פתי יאמין וצערביא קורין לנער פתיא, כי הנער מאמין באמונה פשוטה באביו כל מה שנותן לו הוא לטובתו:

אף שהוא רק עשיית ידים בלבד צלי כוונה והרגשת נעימות אורות המצוה, והלדיקים הגדולים הם ממשיכים ומשפיעים אורות וכוונות ויחודים להמצוה, וכמו"ש הזה"ק (שם) כוונהו בצורה חדא באבהן למיהוי מתקנא צהון צהאי עוצדא כדקא יאות, וז"ש רש"י ז"ל שם אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותיו ועבודותיו חשרה שכינה בהם, כי נודע כל דבר צלי השראת השכינה הוא צלי חיות, והשראת השכינה ממשיך ומשפיע חיות האמיתי. וז"ש להם מרע"ה אותה הינה"ר תעצירו מלצבכם, ורק את הדבר אשר לזה ד' תעשו, היינו עיקר קיום מצות ה' ית' יהי' מצד אשר לזה ה', ולא מצד החקירה וההתבוננות טעמי המצות. כי עיקר הוא אמונה פשוטה, להאמין ברוממות ה' שאין סוף ואין חקר, ולידע צידיעה ברורה שכל עשיותיו ותנועותיו ומחשבות טובות שלו הכל מד' ומכוחו, ע"ד (ד"ה א') כ"ט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך, ואין לו לאדם כלום אלא צוראו (דבר"ר ב' א'), ואף שהאדם מקדש ומטהר את עצמו להיות כלי מוכשר לקבל השראת השכינה, עכ"ז צריך לידע מי הכשירו, כי מצדו אינו מספיק, רק שמחתי ה' צפעליך, מצדך ית"ש. וז"ש להם משרע"ה כי היום ד' נראה עליכם מצדו ית"ש, וזהו וירא עליכם כבוד ה' שתדעו כי הכל הוא מכבודו, ומחסדו הגדול מראה לכם אורו הגדול:

וז"ש הילקוט ותהיו כולכם צענה אחת, כדברי

שבת הגדול [תרמ"א] מאמו"ר וצללה"ה זי"ע.

בסידור כתר נהורא מהמגיד הק' מועלחוב על ראשי חדשים לעמך נתת זמן כפרה לכל תולדותם שזה רמזו לצעל תשובה, דאף אם לא נשאר לו שום אור מחמת חטאיו אפ"ה יכול להתקרב

[א] שעם למה אנו קורין שבת שלפני פסח שבת הגדול, דהנה כבר דיברנו הרבה בפירוש הפסוק "החודש" הזה "לכם" ראש "חדשים, ולפי פשוטו נוכל לומר עפ"י דאיתא